

njegove žene. Začudi se in zopet vode zajame. Naredí se zdaj svetinja, ki jo je njegov sin navadno nosil okoli vratú. Še jedenkrat zajame in voda postane list, na katerem je bilo zapisano: „Ta mladenič, ki ga tù vidiš, je tvoj sin. Objemi ga trikrat in rešen je.“

Tujec sam ne vé, kaj bi storil, silno se čudi temu. A vendar se mladeniču bliža ter ga prvič in drugič objame. Ko ga hoče tretjič objeti, izpremení se sin v ostudno žival. Ali tujec ga vendar pogumno objame še tretjič.

Zdaj ga sin, žena in rejenček obstopijo v pravej podobi in se mu za rešitev zahvalijo. — Voda je hipoma po vsej dolini usahnila. Samo kamenje, ki ga je iz hribov nanescila, je popustila. Ker je ta dolina kamenita in tudi dosti trnja v njej raste, imenuje se še dandanes: Drnovo ali Trnovo.

### Sladkosnednosti strašen nasledek.

Kmet je imel dvoje otrok, dečka in deklico. Mnogokrat ju je opominjal, da naj nikoli ne pokušata taciñ stvari, katerih nè poznata; a še posebej jima je zabranjeval grdo sladkosnednost, ki je že marsikoga pripravila v največjo nesrečo. Marijca je rada ubogala dobrega očeta in je storila vse, kar so jej oče rekli. Nikoli ni nobene stvari v usta djala, nego samo to, kar so jej doma dali. A ne tako njen bratec Matijček; ta je bil ves drugačen. Vsi očetovi nauki, opomini in svarila bila so mu besede, ki jih je naglo veter pobral. Ako je le mogel kje kaj boljšega dobiti, takój je pobral in snedel. Tudi vsak krajcar, ki ga je bodi-si kjerkoli zvrtil, nesel je takój k branjevcu ali pa v štacuno za sladkarije. Matijček je bil sladkosnedež, da mu ga ni bilo enacega blizu, in ta njegova grda strast je napravila marsikak prepír v hiši.

Bilo je necega dne po leti. Muh se je zaplôdilo polne rôje. Da bi te nadležne živali saj nekoliko pregnali, denejo oče po južini hudega strupa v cukreno vodo, ter postavijo skledico na mizo. A povedali so tudi otrokoma in ju svarili, da se naj čuvata, da kdo od te vode kaj ne okusi, ker je ta pijača zelo strupena.

Popóludne so se oče namenili na polje. Matijček že komaj čaka, da bi oče odšli, kajti že davno ni dobil nič sladkega pod zobé. Danes, misli si, hočem kaj dobrega povžiti. Za očetove besede in svarila neposlušnemu dečku še mar ni bilo. Dà, še celó huduje se in pravi: „Oče mi nikoli nič dobrega ne privoščijo, a jaz že vem, kaj naredim; izpil bom sladko vodo iz sklédice na mizi, a v skledico nalijem zopet druge navadne vode, oče o tem gotovo ne bodo nič znali.“ Tako je govoril Matijček sam v sebi in je bil še celó vesel, da bo enkrat očeta dobro izplačal. In res! komaj oče odrinejo in Marijca po opravilih na vrt otíde, že ima Matijček skledico v rokah in v jednom dušku vodo izpije. — Ali kmalu se pokažejo strahoviti nasledki njegove sladkosnednosti. Začnè mu slabo prihajati, pred očmi se mu temní, in po vsem životu se trese kakor šiba na vodi. Vedno hujše mu prihaja. Grozovite bolečine ga vijo po trebuhu, ki mu že oteka. A kar je bilo pri vsem tem še najhujšega, je to, da si sladkosnedež nikomur ne upa povedati, kaj je napravil. Ves preplašen se splazi na hlev, zarije se pod senó ter ondu tudi kmalu v strašnih bolečinah in brez vse človeške pomoči — žalostno umrje!

Ko oče pod noč domov pridejo in vidijo prazno skledico na mizi, zelo se ustrašijo. Na ves glas kličejo Matijčka, ali ni ga nikjer. Vse kote po hiši pretaknejo, a zastonj. Ko pa gre hlapec na hlev po krmo za konje — o grôza in strah! ondu najde pod senom — Matijčka mrtvega in strašno izpremenjenega v obrazu.

Leta in leta je jokala dobra Marijca po svojem nesrečnem bratu; tudi očetu se je oko solzilo, kadar koli se je spomnil svojega sina Matijčka.

Otroci! čuvajte se sladkarij, ki vam pokvarijo zobé in želodec, — a bolni želodec je bil že marsikomu kriv, da je moral prezgodaj pod črno zemljo, to je, da je prerano umrl.

*Posl. R. Podratilovski.*

## Božja kazen.

Spomina vredna je prigodba necega imovitega državljana, očeta sedmerih lepo dorašlih sinov, ki so pa vsi bili nemi (mutasti). Ta nesreča je očeta zelo v srce pekla in ni mogel nikakor razumeti, kako da je ravno njega Bog tako strašno kaznjeval. Nekóč pelje svoje neme sinove na bližnjo pristavo, kjer so pri starem pristavniku skupaj obedovali. Ubogi oče je žalostno gledal svoje sinove, ki so zdravi in rudečih lic okoli mize sedeli — a vsi némi bili. Solzé se mu po licih vderó in globoko vzdihne proti nebu: „O Bog! s čim sem vendar to zaslužil?“ — Stari pristavnik, ki je bil vse to zapazil, pelje nesrečnega očeta na stran ter mu z resno odkritosrčnostjo reče: „Jaz dobro vidim, boli vas, a ne čudim se temu! Je-li še veste, da vas poznam od mladosti, kako ste deček ptičicam zanjke nastavljali in vjete neusmiljeno mučili (trpinčili), jezike jim izruvali ter jih potem s hudobnim veseljem zopet izpustili! O ptičice pod nebom, ki s svojim petjem Boga niso več mogle hvaliti, zatožile so vas pri Bogu in vidi se, da tudi vi ne bodete iz ust svojih otrok nikoli slišali sladkega imena „oče“.

Ta prigodba nas uči, kako neusmiljeno, hudobno in pregrešno je ljube ptičice in sploh živalice mučiti ter da takega hudobnega človeka prej ali slej božja kazen zadene.

*I. K.*

## Izreki.

1. Sladkih besed licemercev nikár poslušati; ptičam  
Ljubó glasí se piščál, ko ptičar jih vabi v nastave. —
2. Kadar pošteno živíš, kaj drugi rekó, se ne brigaj!  
Kajti kar koli storíš, po volji pač vsem ne bo nikdar.
3. V jézi poganjaj se nikar ne o rečéh negotovih,  
Jeza namreč zadržuje duhá, da ne vidi resnice. —
4. Upa gojŕti nikar, da bode ti dolgo živeti,  
Kajti povsod zasleduje te smrt, kamor koli se ganeš.
5. Če se ti kaj ne posréči, zato ti pogum naj ne vpade,  
Upaj! — saj up je nam najboljša utéha v življenji! —

*Sv. P . . . ar.*